

Resultatet blev, at komiteen enstemmigt vedtog en resolution om emnet.

Heri anføres det indledningsvis, at behovet er mest påtrængende i udviklingslandene i Asien, det nære og mellemste Østen, Afrika, Latin-Amerika og det vestindiske område.

Det nævnes videre, at verdens landbrugsproduktion må forøges for at kunne brødføde en voksende befolkning, af hvilken en stigende del beskæftiges uden for landbruget. En indsats imod fattigdom, sygdom og mangelfulde sundhedsforhold i landområderne i underudviklede lande vil ikke blot virke til at udjævne bestående social ulighed, men også til at gøre tilværelsen på landet mere tiltrækkende og modvirke vandringer fra land til by med den deraf følgende tendens til at flytte fattigdommen fra landlige til bymæssige områder.

Derefter omtales en række foranstaltninger, der bør træffes af de enkelte lande selv, nemlig en forøgelse af mulighederne for produktiv beskæftigelse i landbruget, herunder opdyrkning af ny jord og fremme af andre beskæftigelsesmuligheder på landet, f. eks. mindre industri, hvor landbruget ikke kan skaffe tilstrækkelig beskæftigelse. Endvidere nævnes gennemførelse af jordreformer, fremme af andelsforetagender eller andre hensigtsmæssige organisationsformer ved produktion, vareforsyning og tjenesteydelser, tilvejebringelse af lånemuligheder, udvikling af det stedlige selvstyre og i det hele af fællesskaber.

Derefter omtales den indsats, de internationale organisationer — og særlig ILO — kan gøre for at hjælpe og støtte gennemførelse af landenes egne udviklingsplaner for landområder. Generaldirektøren opfordres i denne forbindelse til at forelægge styrelsesrådet en særlig langtidsplan for forskning og arbejde i marken med henblik på forbedring af indtægts- og levevilkårene i landområder i udviklingslandene. Der gives en lang række eksempler på områder, inden for hvilke der bør gennemføres forskning, og på områder, på hvilke der bør ydes teknisk bistand. Endelig nævnes det, at spørgsmålene bør have i erindring ved fastlæggelse af emner for fremtidige arbejdskonferencer, og at man bør overveje betimeligheden af en revision af ældre konventioner og henstillinger om landarbejderes forhold.

Den påfølgende behandling i plenarforsamlingen viste, at der gjorde sig noget afvigende opfattelser gældende af spørgsmålet om, hvad der nærmere sigtedes til ved resolutionens henvisning til „jordreformer“, men samtlige talere gav tilslutning til den foreslåede resolution, idet adskillige understregede vigtigheden af, at generaldirektøren og styrelsesrådet snarest tog skridt til at iværksætte den foreslåede langtidsplan. Resolutionen blev enstemmigt vedtaget af plenarforsamlingen.

VII. Nedsættelse af arbejdstiden.

Den komité, der af konferencen blev nedsat til at behandle dette punkt på dagsordenen, valgte den danske regeringsrepræsentant, departementschef *Erik Drejer* til formand.

Komiteen tog som udgangspunkt for sine drøftelser en redegørelse, som arbejdsbureauet havde udarbejdet på grundlag af besvarelser, som medlemslandene forud havde afgivet til et spørgeskema om emnet.

Under en indledende generaldebat i komiteen fremhævede regeringsrepræsentanterne fra en række lande, bl. a. fra den tyske forbundsrepublik, Storbritannien og Schweiz, betydningen af i størst mulig udstrækning at overlade afgørelsen af arbejdstidens længde til kollektive overenskomster. De gjorde gældende, at når arbejdstiden var blevet bragt ned til et niveau, hvor den ikke længere kunne udgøre en fare for arbejderens sundhedstilstand, ophørte spørgsmålet at være et arbejderbeskyttelsesspørgsmål og blev i stedet en af de løsninger, der kommer på tale, hvor der bliver spørgsmål om at vælge mellem flere muligheder for at give arbejderne andel i udbyttet af stigende produktivitet. Andre muligheder er: højere løn, nedbringelse af forbrugerpriser på de fremstillede varer, længere ferie eller andre sociale goder. Regeringsindblanding på området burde indskrænkes mest muligt og ville hovedsagelig have betydning på områder, hvor arbejderne ikke var organiseret.

Den indiske regeringsrepræsentant anførte, at det i de økonomisk underudviklede lande ville være urealistisk for tiden at tænke på at gennemføre en forkortelse